1486
Dius (PI 2)
(*ALDC*, IX, L 148. *Dius* [PI 2])

La segona persona del singular del present d'indicatiu del verb *dir* (< llat. tardà DIRE) en llat. era DICIS, que va donar *di*[z]*es*, forma pròpia de l'oc., mantinguda en el parlar de Formiguera (loc. 7), fortament occitanitzat, i adaptat en ross. en *diues* per atracció de *diu*, que també ha influït en *dius*, general a la resta del domini.
Dius és la forma normativa des del *DOrt*, 1917.

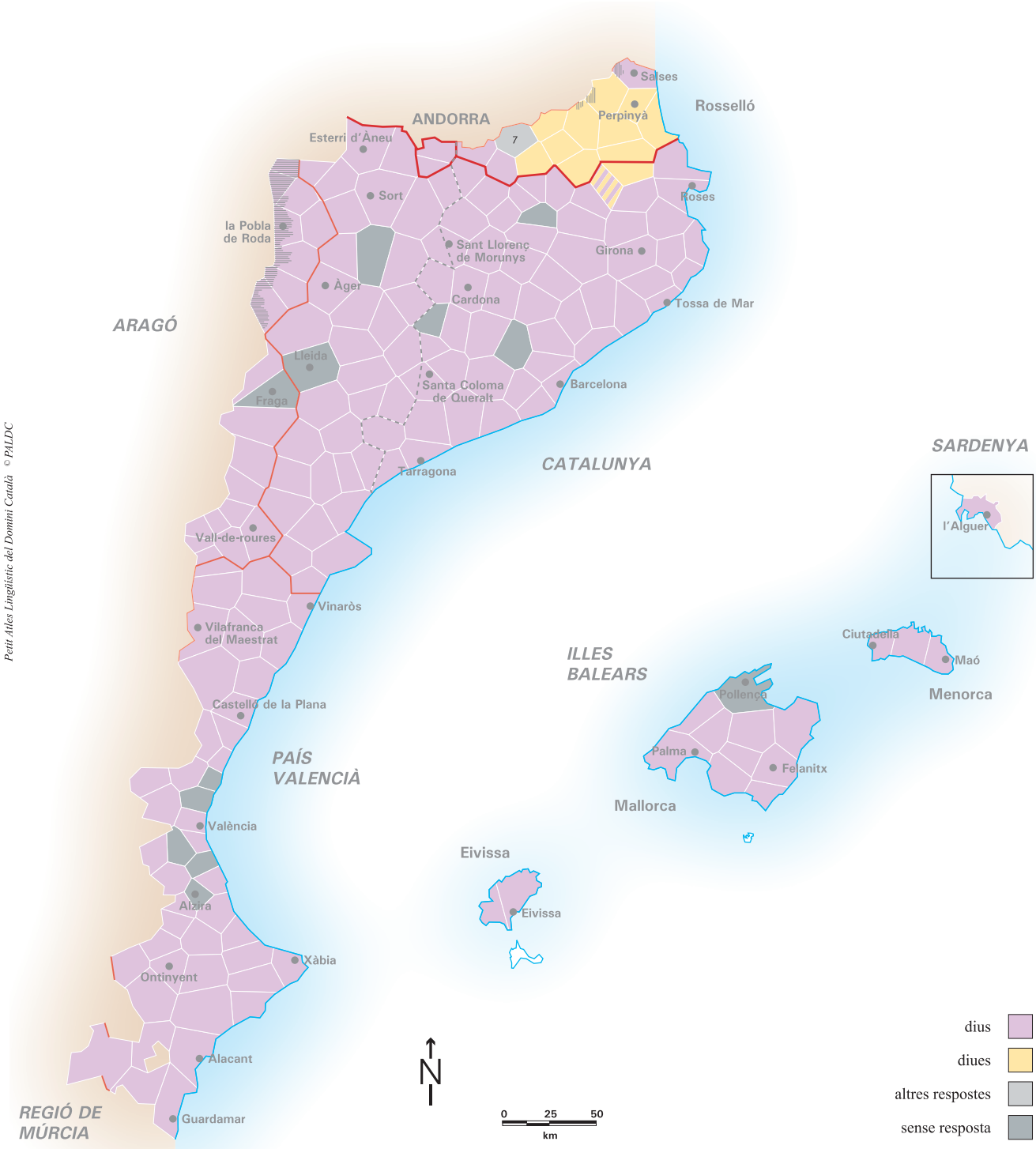

Petit Atles Lingüístic del Domini Català © PALDC